

vennootschappen en burgerlijke vennootschappen met handelsvorm vloeit evenwel voort dat de toepassing van de WCO niet beperkt wordt tot ondernemingen met de hoedanigheid van koopman. Net zomin als het criterium van een afgescheiden vermogen, is het criterium afgeleid uit de hoedanigheid van handelaar, relevant t.o.v. het met de WCO nagestreefde doel.

Het Grondwettelijk Hof overweegt tot slot dat de procedure inzake collectieve schuldenregeling niet gelijkwaardig is met de gerechtelijke reorganisatie, gelet op de onderscheiden finaliteit van beide procedures.

Ter remediering van de vastgestelde ongrondwettigheid kan gewezen worden op artikel 4 van het wetsontwerp tot wijziging van verschillende wetgevingen inzake de continuïteit van de ondernemingen (*Parl.St.* Kamer 2012-13, nr. 2692/001) en op artikel 2 van het wetsvoorstel tot wijziging van de wet van 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen, ten einde het toepassingsgebied ervan te verruimen tot de landbouwers die hun activiteit uitoefenen als natuurlijke persoon (*Parl.St.* Kamer 2012-13, nr. 2713/001).

Grondwettelijk Hof 7 maart 2013

Zaak: 33/2013

CONTINUITÉIT VAN ONDERNEMINGEN

Algemene bepalingen – Gevolgen van de beslissing tot reorganisatie

CONTINUITÉ DES ENTREPRISES

Dispositions générales – Conséquences de la décision de réorganisation

Overeenkomstig artikel 30, 1. WCO kan tijdens de duur van de opschorting voor schuldvorderingen in de opschorting geen enkel middel van tenuitvoerlegging op de roerende of onroerende goederen van de schuldenaar worden voortgezet of aangewend. Dit verbod treft zowel de gewone schuldeiser in de opschorting als de buitengewone schuldeiser in de opschorting. Aan de orde was de vraag hoe deze bepaling zich verhoudt met het in artikel 30bis van de wet 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders neergelegde verplichting tot inhoudingen en stortingen ten gunste van de RSZ. Hierbij dient te worden opgemerkt dat artikel 30bis, § 11 uitdrukkelijk bepaalt dat het mechanisme voorzien in artikel 30bis van toepassing blijft in geval van een procedure van gerechtelijke reorganisatie.

Via het mechanisme van artikel 30bis geniet de RSZ een waarborg die niet wordt toegekend aan de overige schuldeisers van de schuldenaar, die de mogelijkheid ontzegd worden om over te gaan tot een tenuitvoerlegging op het vermogen van de schuldenaar. Het Grondwettelijk Hof overweegt evenwel dat de doelstellingen die worden beoogd met artikel 30bis niet beïnvloed wor-

den door de opschorting in het kader van een gerechtelijke reorganisatie. De vaststelling dat de RSZ (en de overige schuldeisers) niet (rechtstreeks) tot tenuitvoerlegging op het vermogen van de schuldenaar kan overgaan, moet bovendien onderscheiden worden van de regeling waarbij een deel van de schuldvordering van de schuldenaar door de opdrachtgever wordt ingehouden en doorgestort aan de RSZ.

Grondwettelijk Hof 21 maart 2013

Zaak: 40/2013

FAILLISSEMENT

Verreffening – Verschoonbaarheid

FAILLITE

Liquidation – Excusabilité

Artikel 82, 2de lid Faill.W. bepaalt dat de echtgenoot van de gefailleerde die persoonlijk aansprakelijk is voor de schuld van zijn echtgenoot van die verplichting wordt bevrijd ingevolge de verschoonbaarheid van de echtgenoot-gefaillerede. Een gelijkaardige regeling is voorzien ten voordele van de voormalige echtgenoot voor de schuld die zijn voormalige echtgenoot was aangegaan tijdens de duur van het huwelijk.

Het Grondwettelijk Hof, op prejudiciële vraag van het Hof van Cassatie, diende te oordelen over de bestaanbaarheid van voornoemde bepaling met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in die zin uitgelegd dat het een gelijke behandeling inhoudt tussen de echtgenoot van een gefailleerde die gezamenlijk of hoofdelijk met de gefailleerde een schuld is aangegaan, *ten behoeve van het eigen vermogen van de echtgenoot* en de echtgenoot van een gefailleerde die zich louter voor de persoonlijke verbintenissen van de gefailleerde heeft garant gesteld, *zonder daaruit een voordeel voor zijn eigen vermogen te halen*. Een gelijke behandeling zou inhouden dat een schuldeiser in beide onderstellingen zijn recht verliest op het verhalen van die schuld op de echtgenoot.

Het Grondwettelijk Hof beantwoordt de prejudiciële vraag ontkennend. Gelet op het feit dat de betrokken echtgenoten getrouwd waren onder het wettelijk stelsel, heeft de omstandigheid dat de gezamenlijke schuld van de gefailleerde en diens echtgenoot is aangegaan voor de verwerving door laatstgenoemde van een eigen goed, geen invloed omdat de verhaalsmogelijkheid van de schuldeisers ook betrekking heeft op het gemeenschappelijk vermogen van de echtgenoten. Hierdoor zou de doelstelling van het verschoonbaarheidsregime doorkruist worden (*fresh start*). De omstandigheid dat de verschoonbaar verklaarde gefailleerde *ex* artikel 1216 BW regres zou kunnen uitoefenen tegen zijn echtgenoot doet hieraan geen afbreuk. De omstandigheid, tot slot, dat de schuldeiser zich wel zou kunnen verhalen op het eigen vermogen van de echtgenoot, ten